

מסכת שביעית

פרק ח

א. כָּלֵל גָּדוֹל אָמְרוּ בְּשִׁבְעִית, כָּל הַמִּיחָד לְמַאֲכַל אָדָם, אֵין עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוגֶמָא לְאָדָם, וְאֵין צָרִיף לֹמֵר לְבִהְמָה. וְכָל שְׂאִינוֹ מִיחָד לְמַאֲכַל אָדָם, עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוגֶמָא לְאָדָם, אֲבָל לֹא לְבִהְמָה. וְכָל שְׂאִינוֹ מִיחָד לֹא לְמַאֲכַל אָדָם וְלֹא לְמַאֲכַל בְּהֵמָה, חֹשֵׁב עָלָיו לְמַאֲכַל אָדָם וְלְמַאֲכַל בְּהֵמָה, נוֹתֵן עָלָיו חֲמֵרֵי אָדָם וְחֲמֵרֵי בְּהֵמָה. חֹשֵׁב עָלָיו לְעֵצִים, הֵרִי הוּא כְּעֵצִים, כְּגוֹן הַסִּיאָה וְהָאֵזוֹב וְהַקּוֹרְנִית:

ב. שְׁבִיעִית, נִתְּנָה לְאֲכִילָה וְלִשְׁתִּיָּה וְלִסִּיכָה, לְאָכַל דָּבָר שֶׁדִּרְכוֹ לְאָכַל, וְלִסוּף דָּבָר שֶׁדִּרְכוֹ לִסוּף. לֹא יָסוּף יֵין וְחֶמֶץ, אֲבָל סוּף הוּא אֶת הַשֶּׁמֶן. וְכֵן בְּתֵרוּמָה וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי. קָל מֵהֶם שְׁבִיעִית, שֶׁנִּתְּנָה לְהִדְלֹקֶת הַיָּר:

ג. אֵין מוֹכְרִין פְּרוֹת שְׁבִיעִית, לֹא בְּמַדָּה, וְלֹא בְּמִשְׁקָל, וְלֹא בְּמִנְיָן, וְלֹא תֵּאֲנִים בְּמִנְיָן, וְלֹא יָרֵק בְּמִשְׁקָל. בֵּית שַׁמַּי אוֹמְרִים, אִם לֹא

אגדות. ובית הלל אומרים, את שדרכו לאגד בבית, אוגדין אותו בשוק, כגון הפרשין ונץ הקלב:

ד. האומר לפועל, הא לך אסר זה ולקט לי ירק היום, שזכרו מתר. לקט לי בו ירק היום, שזכרו אסור. לקח מן הנחתום כפר בפונדיון, כשאלקט ירקות שזה אביא לך, מתר. לקח ממנו סתם, לא ישלם לו מדמי שביעית, שאין פורעין חוב מדמי שביעית:

ה. אין נותנים, לא לביר, ולא לבלון, ולא לספר, ולא לספן. אבל נותן הוא לביר לשמות. ולכלון, הוא נותן מתנת חנם:

ו. תאנים של שביעית, אין קוצין אותן במקצה, אבל קוצה אותם בחרבה. אין דורכין ענבים בגת, אבל דורך הוא בערבה. ואין עושין זיתים בבד ובקטב, אבל כותש הוא ומכניס לבודידה. רבי שמעון אומר, אף טוחן הוא בבית הבד ומכניס לבודידה:

ז. אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה, שלא יביאנו לידי פסול. רבי שמעון מתיר. ואחרון אחרון, נתפש בשביעית. והפרי עצמו, אסור:

ח. אין לוקחים עבדים וקרקעות ובהמה טמאה מדמי שביעית. ואם לקח, יאכל כנגדו. אין מביאין קני זבים וקני זבות וקני יולדות

מִדְּמֵי שְׁבִיעִית. וְאִם הֵבִיא, יֹאכֵל כְּנֶגְדּוֹ. אִין סָכִין פְּלִים בְּשֶׁמֶן שֶׁל
שְׁבִיעִית. וְאִם סָדָּה, יֹאכֵל כְּנֶגְדּוֹ:

ט. עוֹר נֶשְׁכּוֹ בְּשֶׁמֶן שֶׁל שְׁבִיעִית, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יִדְּלֶק. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, יֹאכֵל כְּנֶגְדּוֹ. אָמְרוּ לְפָנָיו רַבִּי עֲקִיבָא, אוֹמֵר הִנֵּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, עוֹר נֶשְׁכּוֹ בְּשֶׁמֶן שֶׁל שְׁבִיעִית, יִדְּלֶק. אָמַר לָהֶם, שְׁתַּקּוּ, לֹא אוֹמֵר לָכֶם מֶה שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בּוֹ:

י. וְעוֹד אָמְרוּ לְפָנָיו, אוֹמֵר הִנֵּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הָאוֹכֵל פֶּת כּוֹתִים כָּאוֹכֵל בְּשֶׁר חֲזִיר. אָמַר לָהֶם, שְׁתַּקּוּ, לֹא אוֹמֵר לָכֶם מֶה שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בּוֹ:

יא. מֶרְחֵץ שֶׁהִסָּקָה בְּתֵבּוֹ אוֹ בְּקֹשׁ שֶׁל שְׁבִיעִית, מִתֵּר לְרַחֵץ בָּהּ. וְאִם מִתְחַשֵּׁב הוּא, הֲרִי זֶה לֹא יִרְחֹץ: